

Я ДОЛІ ЗАВЖДИ БУДУ ВДЯЧНИМ

Хоч і не думав стати педагогом,
Моє життя пройшло у закладах освіти,
І в класах школи й за її порогом
Завжди були зі мною поруч діти.

Не знаю, звідки бралось терпіння –
Педагогічну долю витримати не легко,
Вона, немов торбина із камінням,
Яку життям нести і важко і далеко.

Та при звичаївся і ніс на плечах
Її з надією, що буде хоч підмуток,
Не кидав торбу з думкою про втечу,
Здаватися не звик – не схильний по натурі.

Робота ця прийшлась мені до смаку,
І відчував я на уроках насолоду,
Не видавав, мені здавалось, браку,
А успіхи дітей приймав, мов нагороду.

Отак життя пройшло вже непомітно,
Лиш теплі спогади лишилися про нього,
Тепер завжди спливають принагідно,
Мов епізоди із архіву дорогого.

Чи я жалкую інколи хоч з цього?

Таке питання в мене ще не виникало.
Я долі щиро вдячний за дорогу
Педагогічну, що мені в житті дісталась.

Педагогічній справі хто віддався,
Під щирими рядками сповіді цієї,
Хотілось би, щоб також підписався
Й не відмовлявся теж ніколи щоб від неї.

Дата написання вірша: 2026-03-28